

ATENCIIONS EDUCATIVES DOMICILIARIES

Estimada amiga, avui quan m'he llevat pel matí, i mentre em prenía el cafè amb llet de rigor he rebut una trucada del Departament d'Educació. Ja feia dies que estava un xic angoixat, puix que encara no treballava i no podia estar-me gaires dies més sense cobrar. La meva situació és bastant contradictòria, ja que, com ja saps, em dedico a fer "atencions educatives domiciliàries", i si em truquen vol dir que hi ha un nen malalt... És a dir, sembla com si desitges que hi haguessin nois malalts, perquè sinó, no tinc feina... Però no és el cas, tu ja em coneixes, i ja m'agradaria a mi que no hi haguessin nens malalts, i dedicar-me a la docència normal i corrent en qualsevol aula normal i corrent amb alumnes saludables i cofois. En fi, no et voldria liar amb els meus problemes de consciència. (Com deia Shakespear, "la consciència ens fa covards").

Doncs bé amiga meva, ja em veus amb un somriure d'orella a orella dirigint-me cap el Departament d'Educació. Un cop he arribat, he demanat audiència amb la persona que m'ha trucat; una noia força simpàtica i amable. M'he assegut a una cadira bastant còmoda i allà m'ha comunicat que disposava de dues "atencions" més i que si m'interessava fer-les. Jo, és clar, li he dit que moltes gràcies per comptar amb mi, i que, sí, estava interessat; així disposaria d'una jornada completa (bé, no del tot, 99% per ser exactes). Llavors m'ha explicat que havia d'emplenar una credencial per cada alumne i que l'hauria de dur al centre al qual estaven inscrits. Allà hi constava la data de començament i la de cessament. A més a més m'ha facilitat el telèfon dels col·legis, i m'ha comentat que en principi són 8 hores setmanals per cada alumne, i que per repartir-les entre els tres alumnes ho hauria de pactar amb la família. Algunes, de fet, ja havien posat com a preferent pel matí.

Després d'acomiar-me d'aquesta dona tan amable i de desitjar-li que passés un bon dia, m'he adreçat cap el metro. Des d'allà he anat cap a casa i he començat allò que anomeno "ronda de trucades". Primer he començat a trucar al col·legi "L'alegria de viure" i després d'esperar-me més d'un quart d'hora m'han passat amb la tutora de l'alumna que tinc assignada; hem quedat per la setmana que ve, ja que tenia les hores de tutoria cobertes amb visites de pares i mares. Llàstima, perquè fins que no duguí la credencial no començaré a cobrar. Un cop he mirat pel Google Map on està situada l'escola, m'he apuntat a la meva agenda mental (com saps no utilitzo aquestes andròmines que serveixen per controlar les teves obligacions socials i laborals) el dia i la hora que hem concertat l'entrevista.

Eren les dotze del migdia i he pensat que seria un bon moment per mirar de trucar al segon col·legi que m'havien assignat, "L'esperança de viure". I bingo!!! No he trigat ni dos minuts en poder parlar amb la tutora del segon alumne al qual li havia de donar classe. He al·lucinat quan m'ha comunicat que podíem quedar demà mateix; m'ha confessat que estava molt contenta, ja que feia dies que havien sol·licitat l'atenció educativa domiciliària i la família estava una miqueta inquieta. No ha calgut emplenar la meva agenda mental (sempre ho he dit, aquestes andròmines no serveixen per res).

Content amb la bona ratxa que estava tenint, he decidit no desaprofitar-la i m'he disposat a contactar amb l'última escola que tenia assignada, "L'amor a la vida". No m'he estat gaire estona esperant al telèfon; de seguida he pogut parlar amb una altra tutora (tot són tutores aquest any) i hem quedat per aquesta mateixa tarda.

Durant el trajecte cap a l'escola, estava imaginant-me com seria la nova alumna que tindria, quina malaltia patiria... Un cop he arribat al centre m'he adreçat cap a la secretaria i allà he preguntat per la professora de la meva alumna. Una noia jove i riallera m'ha rebut amablement; ens hem donat dos petons i m'ha convidat a seguir-la cap a la sala de reunions. Allà m'ha posat al dia de la situació en la qual es troba la noia: pateix leucèmia. De fet se la van diagnosticar durant l'estiu, després de finalitzar 2º d'ESO, i ja ha començat a rebre tractament, és a dir, quimioteràpia.

Ens hem posat d'acord quant a les assignatures i el mode de tractar-les; hem decidit incidir sobre les troncales o instrumentals (matemàtiques, llengua catalana, castellana i anglès) i que en les demés, mirariem d'assolir els coneixements bàsics. Jo li he explicat la meva forma d'ensenyar. Com ja saps, em sento un privilegiat de ser professor, i aquesta motivació que tinc pel coneixement intento contagiar-la als meus alumnes. Per tant, el primer punt que intento mostrar d'una forma granítica i mineral és aquest: "útil et dulce" i el "prodesse et delectare" d'Horaci. Sempre he intentat assolir un nivell de motivació equànim, on l'esforç que suposa aprendre, i el plaer que reporta adquirir certs coneixements van agafats de la mà. També li he explicat a aquesta bona tutora que m'agrada treballar les matèries de forma transversal i interdisciplinària, per exemple: si estudiem el teorema de Pitàgoras, no passaré per alt que Pitàgoras va ser un dels primers teòrics de la música i que va viure a l'Atenes del s V a C. (bressol de la civilització occidental); li relacionaré el teorema de Pitàgoras amb la teoria de la relativitat d'Albert Einstein; quan parli d'Einstein, també li comentaré un poema d'Alfons X "el savi", la filosofia d'Emmanuel Kant (Crítica de la raó pura), la literatura de Marcel Proust (A la recerca del temps perdut) i la pintura cubista de Picasso; si tractem l'Al-Àndalus, explicaré una mica la figura d'Averroes i la importància que va tenir en el místicisme del segle XVI (San Juan de la Cruz, Santa Teresa de Jesús), el gran invent de l'àlgebra per part dels musulmans, el número zero (incredíble la relació que pot existir entre el pensament d'una civilització i el seu paisatge vital, és a dir, el desert podria inspirar el "No res" o el zero), també les paraules d'origen àrab i les seves aportacions tecnològiques en el camp de l'agricultura. És a dir, si un dia estiguéssim estudiant història, podríem passar a parlar de matemàtiques, i després un assumpte relacionat amb la llengua....

A la tutora li va semblar molt bé la idea, ja que d'aquesta manera a l'alumna li permet crear-se un esquema global on tot el coneixement està relacionat, i la nostra tasca seria unir aquestes xarxes per crear inquietuds en l'alumna, i sobretot, és útil per crear una actitud crítica (en el sentit estrictament etimològic, del grec "kriticós" que vol dir anàlisi, aprofundir en algun tema o matèria) davant tot allò après.

També, i ja per finalitzar, vaig exposar-li a aquesta tutora tan atenta que les sessions serien de vuit hores setmanals la intensitat de les quals aniria determinada per l'estat anímic de la nostra estimada alumna; és a dir, haurà dies que estarà molt receptiva, d'altres que, després d'una sessió intensa de quimioteràpia, estarà feta pols; i també haurà dies que anímicament estarà aixafada, puix que estem parlant d'una noia adolescent que per força s'ha de plantejar qüestions que no toquen a la seva edat, però que a causa de la seva malaltia, ha hagut de fer un procés de maduració elevadíssim; i això també ho hem de tenir en compte. Per tant, tindrem classes acadèmicament correctes, i tindrem dies psicològicament fructífers, perquè molt sovint, establim una connexió molt ferma que dóna peu a que ens exterioritzin els seus sentiments més profunds.

El temps se'ns ha passat volant, i la tutora havia d'anar-se'n a donar una classe. Ens hem intercanviat les adreces de correu electrònic, i hem quedat que ella ja parlaria amb els professors de cada assignatura per facilitar-me les programacions i treballs de cada una d'elles. També m'ha facilitat el número de telèfon de la meua alumna i m'ha dit que si volia, podria trucar des del centre mateix, i que si la trobava a casa, m'hi podria adreçar avui mateix, ja que vivia al costat del col·legi.

Després d'acomiar-me d'aquesta professora tan simpàtica, he demanat permís a la noia que hi havia a consergeria per trucar. I..., bingo!!! He parlat amb la mare de la meua nova alumna i li ha semblat molt bé que ens veiéssim avui mateix.

El primer que m'ha rebut quan he sortit de l'ascensor ha estat una gosseta juganera que no deixava de llepar-me, i la mare de l'alumna s'ha presentat demanant-me disculpes per l'efusivitat de la seva gosseta. Jo li he dit que estigués tranquil·la, perquè, com ja saps, visc en una masia i sempre he tingut gossos i sóc un enamorat dels animals, excepte un, que no és que li tingui cap mania, però no m'han atret gaire: els gats.

Ens hem assegut al menjador, i la dona, molt amable, m'ha ofert una cafè o quelcom per beure. Jo li he dit que si ella en prenia, que estaria encantat d'acompanyar-la. Mentre estava a la cuina, he sentit soroll al passadís, i tot seguit a tret el cap per la porta del menjador una noia maquíssima amb el cap tot pelat i un somriure beatífic. La seva mare venia tot just al darrere amb dues tasses de cafè i me l'ha presentat. La noia estava molt contenta, ja que tenia ganes de continuar els seus estudis, i el fet que jo arribés l'ha fet molt feliç. Ens hem assegut al sofà i m'han explicat la situació en la que es troben. Admiro profundament l'aplom de la mare, i l'estoïcisme de la noia.

Un cop m'ha posat al dia de les quimioteràpies que els hi manquen per finalitzar el procés, els he explicat per sobre com funcionarien les classes, més o menys el mateix que li he explicat a la tutora: interdisciplinarietat, elasticitat en el tractament de les matèries, motivació per millorar l'autoestima...

També els he comentat que estem confeccionant una aplicació "e-learning" en la qual tots els alumnes/as, pares i mares, mestres, psicòlegs, metges..., podran formar part per crear una atenció en xarxa. La idea els ha semblat genial, ja que el fet de conèixer a d'altres nois que pateixen la mateixa malaltia crea uns lligams emocionals que poden ser molt solvents i gratificants. La noia, de fet, està connectada amb el messenger amb amigues del col·legi, i també amb nois i noies que ha conegut a l'hospital al qual va a fer-

se la quimioteràpia. El fet de no perdre el contacte amb les amigues del col·legi afavorirà moltíssim el retorn al centre educatiu.

La mare m'ha preguntat si podia estar amb nosaltres durant les classes, ja que ella ha demanat una excedència en la feina per estar les vint-i-quatre hores del dia amb la seva filla, i això potser la motivaria una mica. Ja que, una de les coses que també hem de cuidar molt és l'atenció, no només del malalt, sinó del cuidador, en aquest cas la mare; es tracta d'una tasca que pot arribar a desgastar molt, i per tant, li he dit que estaria encantat en poder compartir les classes amb ella.

Després hem tractat de temes més banals, però igualment interessants. I de sobte, he notat una cosa estranya a la cama; he mirat i..., "redéu" un gat!!! He dissimulat el millor que he pogut, i els he fet la típica pregunta que tothom els hi déu fer: com conviuen un gos i un gat plegats? La resposta és ben senzilla, m'ha dit la mare, des de ben petits s'ha criat junts. Ja hem començava a picar tot, i he pensat que seria adient que pactéssim les hores de classe. M'han dit que a qualsevol hora els aniria bé, ja que estan tot el dia a casa, menys els dies que han de fer quimioteràpia. Els he dit que a mi pels matins m'aniria bé, ja que així aprofitaria les tardes per fer el màster en didàctica (ah, no t'ho he dit, m'agradaria realitzar una tesi doctoral relacionada amb les atencions educatives domiciliàries, i per començar, he de fer aquest màster).

Ens hem acomiadat i hem quedat per demà a les nou del matí. En principi estaria fins les onze, és a dir, dues hores.

Doncs ja veus, estimada amiga, quin dia més atrafegat. Quan he arribat a casa, he tocat una miqueta la guitarra (hem queda poquet per enllestir el disc) i m'he llegit la proposta de fitxa-guió per a la presentació de casos en atencions educatives domiciliàries que m'ha fet arribar el Departament d'Educació. He començat a confeccionar-la, però les urpes de Morfeo m'han arrossegat al seu parany, i amb els ulls clucs el meu pensament s'ha dirigit cap a la meua nova alumna; he recordat la seva carona, el seu somriure, els seus ulls plens de vida on l'oceà més immens s'ofegaria, i he desitjat amb totes les meves forces que es curés ben aviat.

Lot Tortajada

